

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 472/2015-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. decembra 2015 v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika a zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Ľubomíra Dobríka o sťažnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] zastúpenej advokátskou kanceláriou JUDr. Milan Ficek, advokát s. r. o., Žilinská 14, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Milan Ficek, pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 289/2008 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 289/2008 p o r u š e n é b o l i .

2. Okresnému súdu Piešťany p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 289/2008 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. [REDACTED] priznáva finančné zadost'učinenie v sume 2 500 € (slovom dvetisícpäťsto eur), ktoré jej je Okresný súd Piešťany povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Piešťany je povinný uhradiť [REDACTED] trovy konania v sume 296,44 € (slovom dvestodevät'desiatšesť eur a štyridsaťštyri centov) na účet jej právneho zástupcu advokátskej kancelárii JUDr. Milan Ficek, advokát s. r. o., Žilinská 14, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. III. ÚS 472/2015 z 22. septembra 2015 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 289/2008 (ďalej len „napadnuté konanie“).

Z predloženej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v napadnutom konaní vedenom pred okresným súdom, ktorého predmetom je vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“), je sťažovateľka v procesnej pozícii navrhovateľky. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že návrh bol doručený okresnému súdu 5. mája 2004 a bola mu pridelená sp. zn. 12 C 142/2004. V rámci reorganizácie súdov vec sťažovateľky až do roku 2008 bola vedená na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. PN-12 C 142/2004.

Po opätovnom vrátení veci na okresný súd dostala terajšiu sp. zn. 6 C 289/2008. Sťažovateľka namieta, že v napadnutom konaní dochádza k porušovaniu jej označených práv. Od podania návrhu vo veci uplynulo viac ako jedenásť rokov a sťažovateľka tvrdí, že napadnuté konanie trvá neprimerane dlho, je zdĺhavé, neefektívne a nehospodárne, o čom svedčí aj podľa názoru sťažovateľky aj to, že nemožno očakávať v dohľadnej dobe rozhodnutie vo veci samej.

Okrem toho, že sťažovateľka sa domáhala, aby ústavný súd podľa čl. 127 ústavy vyslovil, že postupom okresného súdu bolo porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jej právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zároveň požadovala priznanie finančného zadosťučinenia v sume 30 000 € a úhradu trov konania.

Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. Spr 726/15 doručeným ústavnému súdu 12. novembra 2015, v ktorom vyjadril súhlas s upustením od verejného pojednávania vo veci v konaní pred ústavným súdom a poskytol stručný prehľad procesných úkonov súdu, ako aj účastníkov napadnutého konania, z ktorého vyplývajú tieto podstatné skutočnosti:

- „05.05.2004-podaný návrh na Okresný súd Piešťany,*
- 07.05.2004 - výzva na zaplatenie súdneho poplatku,*
- 20.05.2004 - úhrada súdneho poplatku,*
- 04.08.2004 - uznesenie o uložení povinnosti odporcovi na vyjadrenie sa k návrhu,*
- 13.09.2004 - vyjadrenie odporcu,*
- 15.10.2004 - vyjadrenie právneho zástupcu navrhovateľky,*
- 1.1.2005 - z dôvodu zrušenia Okresného súdu Piešťany, spis prešiel na Okresný súd Trnava,*
- 06.09.2005 - vyjadrenie právneho zástupcu odporcu,*
- 07.11.2005-pojednávanie, na ktoré sa nedostavil právny zástupca navrhovateľky a účastníci žiadali o poskytnutie lehoty za účelom mimosúdneho rokovania, pojednávanie odročené na neurčito,*
- 25.11.2005 - vyjadrenie odporcu, žiadosť o pokračovanie v konaní,*

10.02.2006 - žiadosť o predĺženie lehoty na predloženie dokladov od právneho zástupcu navrhovateľky,

24.02.2006 - ospravedlnenie a žiadosť o odročenie pojednávania právnym zástupcom navrhovateľky,

27.02.2006 - pojednávanie odročené na 10.4.2006 z dôvodu ospravedlnenia sa navrhovateľky a jej právneho zástupcu, predvolanie na pojednávanie na termín 10.04.2006,

13.03.2006 - oznámenie spolu s prílohami od právneho zástupcu navrhovateľky,

05.04.2006 - vyjadrenie odporcu spolu s prílohami,

10.04.2006-pojednávanie, kde súd pripustil rozšírenie návrhu a k veci sa vyjadrili právni zástupcovia účastníkov, pojednávanie odročené na 31.5.2006,

24.05.2006 - ospravedlnenie a žiadosť o odročenie pojednávania od odporcu,

29.05.2006 - vyjadrenie spolu s prílohami od právneho zástupcu navrhovateľky,

31.05.2006 -pojednávanie odročené bez prejednávania na 12.7.2006,

11.07.2006 - vyjadrenie odporcu spolu s prílohami,

12.07.2006 -pojednávanie, na ktoré sa navrhovateľka nedostavila pre poruchu motorového vozidla, odporca súhlasil s odročením, pojednávanie odročené na 23.8.2006,

23.08.2006 - navrhovateľky z dôvodu nástupu na liečenie, pojednávanie odročené na 27.9.2006,

27.09.2006 - pojednávanie na ktorom účastníci určili rozsah hnutelných vecí a investícií vo vzťahu k bezpodielovému spoluvlastníctvu, pojednávanie odročené na 8.11.2006,

8.11.2006 - pojednávanie, kde boli vypočutí účastníci, pojednávanie odročené na 13.12.2006,

13.12.2006 -pojednávanie, kde boli vypočutí účastníci, pojednávanie odročené na neurčito za účelom doloženia dokladov týkajúcich sa navrhovateľky aj odporcu,

12.01.2007- doloženie zmluvy od navrhovateľky,

09.08.2007 - urgencia zaslaná navrhovateľke a právnemu zástupcovi odporcu,

11.09.2007 - vyjadrenie odporcu s prílohami,

15.10.2007 - doloženie potvrdenia od navrhovateľky,

1.1.2008 - spis z dôvodu znovuobnovenia Okresného súdu Piešťany prešiel na tunajší súd,

22.04.2010 - právnym zástupcom účastníkov zaslaná výzva,
24.05.2010 - vyjadrenie právneho zástupcu odporcu s plnou mocou od odporcu,
28.11.2012- právnemu zástupcovi navrhovateľky zaslaná urgencia, vrátené adresát neznámy,
11.12.2012- právnemu zástupcovi navrhovateľky zaslaná urgencia cez políciu,
15.03.2013 - odpoveď od polície o nedoručení zásielky právnemu zástupcovi navrhovateľky,
17.04.2013 - výzva právnemu zástupcovi navrhovateľky, vrátené adresát neznámy,
30.04.2013 - právnemu zástupcovi navrhovateľky zaslaná výzva cez políciu,
24.05.2013 - odpoveď od polície o nedoručení zásielky právnemu zástupcovi navrhovateľky,
27.5., 6.6., 18.6. 2013 - úprava na doručovanie zásielky právnemu zástupcovi navrhovateľky,
11.7.2013 - doručené súdu oznámenie navrhovateľky o ukončení právneho zastupovania jej zástupcom,
12.9.2013 - výzva na navrhovateľku na vyjadrenie,
28.10.2013 - doručená žiadosť navrhovateľky na predĺženie lehoty na vyjadrenie do 30.11.2013 - vyjadrila sa podaním doručeným súdu dňa 5.12.2013,
1.4.2014 - pojednávanie vo veci samej, odročené na ďalší termín - 3.6.2014,
26.5.2014 - doručená súdu špecifikácia požadovaného finančného vyrovnanía navrhovateľkou,
3.6.2014 - pojednávanie vo veci samej, odročené na neurčito - za účelom posúdenia ďalšieho procesného postupu vo veci - prípadného ustanovenia znalca/znaleckého dokazovania,
30.6.2014 - spis predložený vyššiemu súdnemu úradníkovi za účelom zistenia znalcov z príslušného odvetvia (oceňovanie podnikov) spolu s pokynom, aby boli následne navrhovateľke i PZ odporcu oboznámené, že vo veci bude nariadené znalecké dokazovanie (úprava realizovaná dňa 11.12.2014),
16.2.2015 - doručené vyjadrenie PZ odporcu k potrebe znaleckého dokazovania - nesúhlas so znaleckým dokazovaním,

13.4.2015 - doručená žiadosť PZ odporcu o nariadenie termínu pojednávania s prihliadnutím na úmysel súdu pribrať do konania znalca (nesúhlas s jeho pribratím),

11.8.2015 - pojednávanie vo veci samej, odročené na ďalší termín -15.10.2015.

15.10.2015- pojednávanie vo veci samej, odročené na neurčito za účelom vyžiadania si podkladov od daňového úradu, potrebných k znaleckému dokazovaniu, s tým, že po ich obdržaní bude znalecké dokazovanie (možnosť účastníkov konania položiť otázky znalcovi).“

Rovnaké skutočnosti týkajúce sa priebehu napadnutého konania zo súdneho spisu, ktorý mu bol zapožičaný a doručený 12. novembra 2015, zistil aj ústavný súd.

Okresný súd k skutkovej a právnej zložitosti sporu vo svojom vyjadrení uviedol, že k prietahom zo strany súdu v predmetnom konaní došlo z dôvodu nedostatočnej personálnej obsadenosti a následným postupným zvyšovaním počtu sudcov, čo viedlo k častému prerozdeleniu spisov.

Právny zástupca sťažovateľky v stanovisku doručenom ústavnému súdu 8. decembra 2015 vyjadril súhlas s upustením od verejného pojednávania vo veci v konaní pred ústavným súdom a zároveň reagoval na vyjadrenie okresného súdu v tom zmysle, že organizácia práce na súde a ani nedostatočná personálna obsadenosť daného súdu nemôže negatívne vplyvať na samotné súdne konanie a na právo účastníka konania na spravodlivé rozhodnutie veci bez zbytočných prietahov. V súvislosti s postupom súdu právny zástupca sťažovateľky tiež uviedol, že ešte v roku 2006 sťažovateľka navrhla vykonať dokazovanie výpismi z účtov odporcu, k čomu okresný súd pristúpil až v roku 2014, v dôsledku čoho je teraz v dôkaznej núdzi. Zároveň okresnému súdu vytýka, že potreba vykonať znalecké dokazovanie pre účely ohodnotenia podniku odporcu bola zrejmá od začiatku konania a okresný súd začal nad tým uvažovať až v roku 2014.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia svojho základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 20/02).

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (i práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom,

ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 220/04, IV. ÚS 365/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z § 6 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04) ústavný súd zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokovanej veci.

1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť sporu, v ktorom je sťažovateľka je navrhovateľkou v konaní o vyporiadanie BSM, ústavný súd konštatuje, že obdobné konania možno zaradiť k štandardnej agende všeobecného súdnictva, preto dĺžka konania nebola závislá od skutkovej či právnej náročnosti prerokovanej veci.

2. Správanie sťažovateľov ako účastníkov súdneho konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v namietanom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd v tejto súvislosti zistil

okolnosti na strane sťažovateľky, ktoré relevantne prispeli k doterajšej dĺžke napadnutého konania. Sťažovateľka ako navrhovateľka v konaní k návrhu nepriložila všetky dôkazy a takmer po dvoch rokoch konania žiadala okresný súd o predĺženie lehoty na predloženie dôkazov. Právny zástupca sťažovateľky sa nezúčastnil prvého pojednávania vo veci samej 7. novembra 2005 a sťažovateľka pojednávania nariadeného na 27. február 2006. Z dôvodu ospravedlnenia ich neúčasti bol okresný súd nútený odročiť nariadené pojednávania bez prejednania veci. Ďalej sťažovateľka reagovala na žiadosť súdu o predloženie dôkazu z 13. decembra 2006 nedostatočne 12. januára 2007 a až po urgencii okresného súdu z 9. augusta 2007 zaslala požadované písomnosti 15. októbra 2007, čo nepochybne sťažilo postup súdu v napadnutom konaní a spôsobilo predĺženie konania o 10 mesiacov. Okresný súd písomne vyzval právneho zástupcu sťažovateľky na predloženie dôkazov listom z 22. apríla 2010. Právny zástupca sťažovateľky zásielky nepreberal, zmenu adresy ani ukončenie svojho zastupovania súdu neoznámil a až sťažovateľka 11. júla 2013 doručila okresnému súdu odvolanie plnej moci svojho právneho zástupcu. V dôsledku týchto skutočností došlo opäť k predĺženiu napadnutého konania v dôsledku postupu sťažovateľky približne o tri roky a tri mesiace. Ústavný súd preto konštatuje, že v dôsledku postupu sťažovateľky došlo k predĺženiu napadnutého konania približne o štyri roky. Toto ústavný súd musel zohľadniť pri určení výšky finančného zadosťučinenia, ktoré sťažovateľke priznal.

3. Napokon ústavný súd posudzoval samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní. Ústavný súd konštatuje, že samotná dĺžka napadnutého konania a fakt, že okresný súd po viac ako 11 rokoch v napadnutej veci nerozhodol, dostačuje na vyslovenie porušenia označených práv sťažovateľky. Ústavný súd zistil viaceré obdobia nečinnosti v napadnutom konaní. V tejto súvislosti ústavný súd tiež poukazuje na to, že okresný súd nariadil prvé pojednávanie vo veci až po 16 mesiacoch od doručenia návrhu. Okresný súd sa dopustil nečinnosti v trvaní dvoch rokov a štyroch mesiacov, t. j. od doručenia požadovaných písomností 15. októbra 2007, do relevantného úkonu výzvy z 22. apríla 2010, ktorou účastníkov vyzval na predloženie dôkazov. Následne bol opäť nečinný až do zaslania urgencie adresovanej sťažovateľke z 28. novembra 2012, čo spôsobilo ďalší zbytočný

prieťah v trvaní približne dva a pol roka. Ústavný súd preto konštatuje, že okresný súd sa v napadnutom konaní dopustil zbytočných prieťahov v celkovom trvaní viac ako päť rokov.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej nielen nečinnosť, ale aj nesústredená a neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (napr. I. ÚS 376/06, III. ÚS 90/07).

O nekoordinovanom postupe súdu svedčí skutočnosť, že okresný súd pristúpil k vykonaniu navrhovaného dôkazu ešte v roku 2006 až v roku 2014. Takisto možno považovať za neefektívny taký postup súdu, ktorý zvažuje nariadenie znaleckého dokazovania po uplynutí vyše desiatich rokov konania, pričom jeho potreba bola zrejmá už od začiatku konania.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že doterajším postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto nálezu.

Ústavný súd na základe svojho zistenia, že postupom okresného súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, mu prikázal, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 6 C 289/2008 konal bez zbytočných prieťahov, pretože označená vec nebola v čase rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti sťažovateľky právoplatne skončená (bod 2 výroku nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka žiadala o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 30 000 €, ktoré odôvodnila pretrvávajúcim stavom právnej neistoty, ktorú sťažovateľka považuje za ujmu. Sťažovateľka v tejto súvislosti tiež uvádza, že v dôsledku dĺžky napadnutého konania sa zhoršili už narušené vzťahy s odporcom, s ktorým je sťažovateľka konfrontovaná už viac ako 11 rokov. Navrhovanú sumu finančného zadosťučinenia dáva sťažovateľka do súvisu aj s postupom súdu, v dôsledku ktorého je teraz v dôkaznej núdzi, čo podľa jej názoru bude mať aj vplyv na výsledok sporu.

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

S prihliadnutím na doterajšiu dĺžku napadnutého konania okresného súdu, ktorá predstavuje viac ako 11 rokov, a zároveň berúc do úvahy konkrétne okolnosti daného

prípade (predĺženie napadnutého konania v dôsledku postupu sťažovateľky) a fakt, že konanie vo veci nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy 2 500 € sťažovateľke za primerané finančné zadost'učenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde (bod 3 výroku nálezu).

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom. Právny zástupca si uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia, ktorú vyčíslil v sume 444,66 €.

Ústavný súd priznal sťažovateľke trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom pozostávajúce z odmeny advokáta, a vychádzal pritom z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Podľa § 11 ods. 3 v spojení s § 1 ods. 3 vyhlášky je odmena advokáta (základná tarifa) v konaní pred ústavným súdom za jeden úkon právnej služby 1/6 z výpočtového základu.

Základom pre výpočet náhrady za úkon právnej služby je v danom prípade priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2014 v sume 839 €. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2015 (príprava a prevzatie veci a písomné vyhotovenie sťažnosti) po 139,83 €. Ďalej má právny zástupca sťažovateľky nárok aj na náhradu režijného paušálu za dva úkony právnej služby podľa vyhlášky vykonané v roku 2015 po 8,39 €. Náhrada trov konania, ktorú ústavný súd priznal, zodpovedá sume 296,44 €. Pokiaľ ide o stanovisko právneho zástupcu doručené ústavnému súdu 8. decembra 2015, tak za tento úkon náhradu trov ústavný súd nepriznal, pretože toto písomné podanie vo veci samej neprinieslo nové skutočnosti alebo informácie, ktoré by ústavnému súdu neboli už skôr známe zo sťažnosti a z predloženého súdneho spisu.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia (bod 4 výroku nálezu).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u

e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. decembra 2015